

Olağanüstü Günler Olağanüstü Haller

Metin Önal MENGÜŞOĞLU

OLAĞANÜSTÜ GÜNLER OLAĞANÜSTÜ HALLER

Olağanüstü Günler Olağanüstü Haller

Demokratik olduğu iddia edilen bir ülkede olağanüstü olan, halkın seçtiği sivil iktidara, özger iradesiyle aldığı kararları uygulayabildiği, buna halkın büyük çoğunluğuna da rahatlıkla hesaplabildiği dönemler midir? Sivil iktidar isterse savaş hali ilan etmiş bulunsun, eğer bunu, kendisini seçen halkına açıklayabiliyor; dışarıda veya içeride gözle görünen bir baskı sonucu karara bağlanıyorsa, bu hal olağanüstü değil olağan sayılmalıdır.

Metin Önal MENGÜŞOĞLU

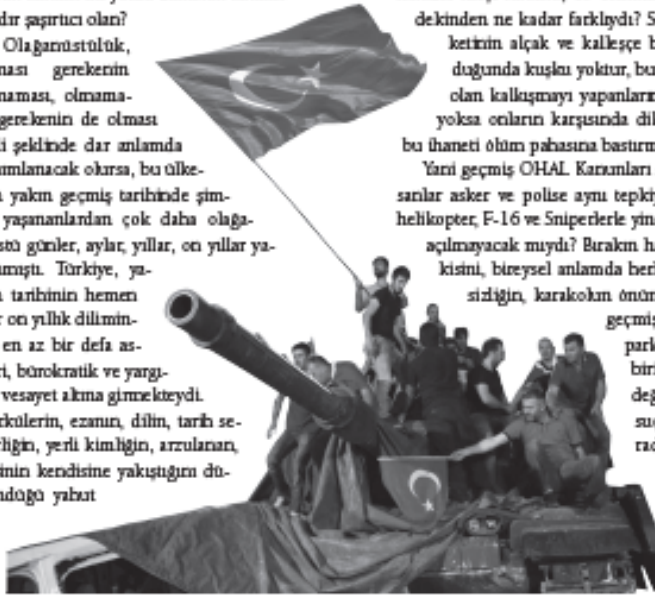
Türkiye bazı televizyon yorumcularının, köşe yazarlarının söylediği gibi sabiden olağanüstü günlerden mi geçiyor? Şöyle de sorulabilir; Türkiye Cumhuriyeti tarihinde en olağanüstü gün ve haller, şu son aylarda yaşananlar mıdır? Başka bir bakış açısıyla ayrı bir soru daha sorulabilir; olağanüstü adlandırmasını hangi çerçevede, kimler bakımından, hangi unsurları kastederek takmaktadırlar? Yani nedir olağanüstü olan? Saptık bir meşrebün ortaya çıkması mı? Onun söylemine aldanarak katılım mı yoksa inanarak katılım mıdır şaşırtıcı olan?

Olağanüstülük, olması gerekenin olmaması, olmaması gerekenin de olması hali şeklinde dar anlamda tanımlanacak olursa, bu ülkenin yakın geçmiş tarihinde şimdi yaşananlardan çok daha olağanüstü günler, aylar, yıllar, on yıllar yaşanmıştır. Türkiye, yakın tarihinin hemen her on yıllık diliminde en az bir defa askerî, bürokratik ve yargısal vesayet altına girmekteydi. Türklerin, ezanın, dilin, tarih sevelriğın, yerli kimliğin, arzuların, kişinin kendisine yakıştığını düşündüğü yabıt

inancın gereği olan kılık kıyafetin bile yasaklandırıldığı, izlendiği, kovuşturulduğu, yargılanıp mahkûm edildiği yıllar, günler, aylar daha da olağanüstü değil miydi?

Zavallı halkın gaz töpü, margarin, bezin, ekmek kuruklarında telef olduğu olağanüstü günleri gençler hadi bilmiyor, diyelim. Memleketin okuryazar kesimi, köşe yazarları, televizyon yorumcuları da mı hafızasız konuşuyorlar? Sokaklarda, evlerde, okullarda asker ve polislerin, kendi halkına karşı tutumu, 15 Temmuz 2016 tarihindekiinden ne kadar farklıydı? Son ihanet hareketinin alçak ve kallesçe bir kalkışma olduğunda kuşku yoktur, burada olağanüstü olan kalkışmayı yapanların katillliği midir yoksa onların karşısında dik duran halkın, bu ihaneti ölüm pahasına bastırması mı?

Yani geçmiş OHAL Kararımları sırasında da insanlar asker ve polise aynı tepkiyi gösterseleldi, helikopter, F-16 ve Snipelelerle yine üzerlerine ateş açılmayacak mıydı? Barakın halkın topku tepkisini, bireysel anlamda herhangi bir tepkisiğın, karakolun önünden besmelesiz geçmişliğin, sırtındaki parkanın, apoletli birisine kazara göz değdirmeinin bile suç sayılıp, "burada Allah yoktur" denilen karakollarda, kışlalarda işkencelere tabi tutul-

duğu o olağanüstü günlerle şimdiki bir kıyaslayım.

Güya demokratik seçimler sonrasında halkın ve yine güya özgür oylarıyla seçtiği iktidarlar, ülke yönetimine ne ölçüde egemen olabilmekteydiler? Gerek dış ve gerekse iç bağlanıtların, dinamiklerin, beşinci-altıncı güçlerin, sözü edilen iktidarlar üzerindeki baskısı, onların iradelerini ne miktarda özgür bırakmaktaydı?

Demokratik olduğu iddia edilen bir ülkede olağanüstü olan, halkın seçtiği sivil iktidarın, özgür iradesiyle aldığı kararları uygulayabildiği, bunu halkının büyük çoğunluğuna da rahatlıkla anlatılabildiği dönemler midir? Sivil iktidar isterse savaş hali ilan etmiş bulunsun, eğer bunu kendisini seçen halkına açıklayabiliyor, dışarıda veya içeride gözle görünür bir baskı sonucu kararına bağlamıyorsa, bu hal olağanüstü değil olağan sayılmalıdır. Çünkü toplumların hayatında barış nasıl ananın, mümkün ama her zaman ulaşılamayan bir endemik hali ise yerine göre savaş da aynı kapıya çıkabilir.

Savaşta da barışta da asil erdem, toplumların hangi safa yer aldığına gördükten sonra kararı verecek bir durum ve tutumdur. Eğer hakkın, hakkın safında savaşıyor, hak ve adalete tanıklık yaparak onu inşa ve ihya etmek uğruna bir çabanın ardındaysanız, bu uğurda ölmek, yılmak, kayıp yoktur. Ölenlere "ölmüş" denilmez, kayıplar ise aslında uhrevi kazanç kapısıdır.

Yeni Zamanların Olağanüstüleri

Ölçüyü böyle ortaya koyduktan sonra, yeni zamanlarda hiç mi olağanüstü yoktur diye sorulduğunda, bunun bakma açısına göre değiştiği görülecektir. Mesela kendisine İbn Haldun'un yerini hazırladığınız bir aydının, aciz, meczup, şizofren bir adamın kuynuğuna takılarak hapsilere düşmüş bulunması olağanüstü bir haldir. Türkiye'yi en iyi kullanan kalemlerden birisi, son yüzyıllardaki İslamcılık cereyanı hakkında en özgün çalışmayı yapmış bir üniversite hocası, şu anda ucuz ve bayağı bir sebepten hapse yatıyorsa, bu durum da terstinden olağanüstü bir durum sayılabilir. O üniversite hocası ki çok değil dokuz yıl önce *Asılays* dergisi Mayıs 2007 48. sayısına verdiği bir mülakatta, partici bir aydın olarak görünmeyi bile göze almaktan çekinme keskin, "Cumhurbaşkanı mutlaka AK Parti'den olmalıdır" diyebilmiştir. Mümtazer Türköze'yi hatırladınız.

Başka da var, meczupluğu, meczupluğu, sefilliği, hainliği, ülkesi aleyhine casusluğu ortada olan, baştan sonra melankoli, şizofreni dolu uydurma metinlerine iktisatçı atfedilen bir adamın kapısını, şu anda iktidarda bulunan hemen bütün siyasilerin çalmış, oranınla oturmış, onu poppoplamış olmalarını, politik bir tercih göterek olağan saydınız diyelim. Asıl ilginç ve şaşırtıcı olan, ülkenin Müsköman aydınları arasında, her cephede en yüksek mevkiide oturup o meczubun kapısını çalmış olmak değil midir? Buradaki olağanüstülağın cevabını vermek zordur asıl.

Türkiye Olimpiyatları esnasında, yabancı uyruklu çocuklara şifreleri ezberletilerek okutulan Türkiye'nin yaşayan bazı şifreleri, nasıl da göğüs kabartarak, toplantılarda jüri tıyeliğini kabul edip ne fiyakalarla boy göstermekteydiler. Yanlış anlaşılmasın televizyonda izlerken minik çocukların lirik Türkçeleriyle okudukları kimi şifre ve türküleri herkesin, elbet bizim de gözlerimizi yaşartmıştır. Hele benim gibi türkü delisi birisi, eğer seyirci olmuşsa hemen her türküde gözleri dolmuştur. Fakat insaf ediniz ki bu bahis başka bir bahistir.

2008 sonrasında nesredilmeye başlayan *Kur'anî Hayat* ilk sayılarında Fethullah Gülen imzalı yazılara yer vermişti. Mustafa İslimoğlu arkadaşımızın başyazarlığını yaptığı bu mecmuada, o adamın yazıları ne arıyordu? Üstelik yazılmıyosam yazılar orijinal değil alıntı idi. Oysa mesela beklendimki aynı mecmuada merhum M. Said Çekmeçil'den nostaljik alıntılar yapılsın. Mustafa Bey kardeşimizin bile yakın arkadaşlarına söz geçiremediği olabiliyormuş meğer. Son aylarda yaşanan hâlere olağanüstü diyorlar ya, şaşmamak elde değil. FETÖ terör örgütünün Türkiye'de bir darbe girişiminde bulunmuş olması belki şu bakımdan olağanüstü sayılabilir. Nedir o; herkesin torbasında, kilitli günleri için sakladığı ihtikâr makemelerinin, yaşanan hadiselele aniden ortaya dokülmüş olmasına ne dersiniz? Erzak ortaya dokülmüş çorap söktüğü aldı başını gidiyor. Efendim, siyasilerin hemen hepsi FETÖ ile gidip görüşmüş, ömünde sıraya, hıraya dizilmişler. E güzel de şimdilerde "en son FETÖ'cü ben olurum" diyerek çırpman Yusuf Kaplan kardeşimize ne demeli?

Onun FETÖ'cü olmadığına ben de tanıklık ederim. Ama ona şunu sormak gerekmez mi? FETÖ'yü bu noktaya getiren esin ve besin kaynaklarını bugün bizat sen, din diye görmek, göstermek için kimi kardeşlerini "Kur'an İslamcısı" diyerek ahaliye ibhar etmiyor musun? FETÖ'nün

eserlerindeki dinsel söylem, "ehl-i sünnet omurgası" diye isimlendirildiğinin inanç manzumesinden hangi noktada ayrı düşüyor? Bunu da açıklamak değil midir? Ah, sevgili Müslümanlar ah! Türkiye'nin yaygın biricik fikrosofu Docane Cöndüoğlu'nun bile asıl hocası ve ağabeyi olan Hikmet Zeyneli'yi bırakarak FETÖ vadilerinde dolanıp durduğunu öğrendikten sonra, kime ne söylenebilir ki?

Şöyle bir gözlemi bilmem kaç kişi paylaşır. Türkiye'de birilerinin olağanüstü gördüğü şu günlerde, siyaset adamlarının ülkesindeki aydınlardan çok daha ferasetli, basiretli, uzak görüşlü ve sahih itikada yakın durduğu gerçektir söz edilken. Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan, İran gezisinde "benim Sünni diye Şii diye bir dinim yok, benim İslâm dinim var" demişti. Birkaç ay önce bir halka açık konuşmasında da mezhep, mezhep eğilimlerinin Kur'an'dan kopuştan kaynaklandığını haykırmişti. Firat Kalkın adı verilen fîli çatışma ortamına girdiğinde ise sözü hiç ejiş bökmekten "mezhep balonu patlamıştır" demesin mi?

Aslında bütün bu ifadeleri aktı üstümü doldürarak, Türkiyeli Müslüman aydınlar dile getirmeliydi. Ali Buluç, Yusuf Kaplan, Mustafa İslamoğlu, Docane Cöndüoğlu, İhsan Eliaçık, Hayri Kırbaoğlu, Ahmet Tunan Alkan vd. Elbet belki bazılarını bazılarıyla aynı düşünce düzleminde görmemelidir. Ancak burada konu, siyasetlerle aydınları karşılaştırmak olduğundan geçici bir kümelendirilmediği yapılan.

Hak ve Hakikati Öğretin

Türkiye'yi yöneten irade, mesela Hayri Kırbaoğlu, İhsan Eliaçık gibi arkadaşların gözlemleri söyleyecek olursa, kimi noktalarda hem ağır kalmakta hem de yanlışlar yapmaktadır. Bir kısmı

doğrudur da bu yaklaşımları. Ne var ki şu da inkârı zor bir gerçektir, Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan'ın söylemlerini nazara aldığımızda, o makamdaki bir insandan daha fazlasını beklemek insafsızlık olmaz mı? Başka ne söylemesini bekliyorsamuz? Yukarıda zikri geçti söylediklerinin. Şimdi sıra aydınlarda değil midir, elinizi ayağınızı tutan mı var? Hür bir biçimde bütün meseleleri tartışabildiğiniz platformlara samimiyetle koşun. Halkınızı aydınlatın. Halktan hiçbir bilgiyi saklamamak kaydıyla, halkı geri zelâli farz etmeden ona hak ve hakikati öğretin.

İsmlerini saydığım, birisi hariç diğerleriyle şöyle veya böyle tanıştığım, hep de nazarımda sevgili kardeşlerim olan bu kişilerin, artık daha fazla tanımaya, bilinmeye ihtiyacı yoktur. Olan olmuştur, kazanılan kazanılmış, yitirilen yitirilmiştir. Bugünden tezi yok, yeni bir dil, yeni bir bakış, yeniden bir araya gelerek, her şeyi yeniden düşünmenin vaktidir şimdi. İşte tam bu bakımdan hal, olağanüstü haldir.

Türkiye'nin bir de çok koyu muhafazakâr muhitleri var, biliniyor. 15 Temmuz süreci sonrasında hükümet FETÖ örgütünün, fırsatının üzerine gidip onunla mücadele başlayınca, kendilerinin de aralarında bulunduğu, yönetip yönlendirdikleri yahut sempati duydukları bütün öteki fırka ve örgütleri savunmak, temiz göstermek telaşına kapıldılar. Televizyonlarda boy göstererek, hükümetin ya da halkın FETÖ dışındaki bu oluşumlara karşı tavır alması için ellerinden geleni yapmaya koyuldular. Bir otokritiğe gitmeleri gerekirken telaşa kapılan bu arkadaşları muhatap almak, onları da aynı masaya çekmek bana imkânsızmış gibi görünüyor.

Muhtemeldir ki onlar bakımdan en olağanüstü hal "Kur'an İslâmcılarının(!) çoğalması, "mezhepsizlerin" alıp başını gitmesi, Peygamber,

Bakın politikacıların bile itikadi, ilmi, kültürel ufkı, aldıkları başını gidiyor. Onlar bir hak söylediklerinde, aydınlara düşen onun altın doktrinerak on hak söylemek olmaktır. Gelin geçmişte ne olduysa oldu, şimdiden sonra şaşmaz kalavuzumuz olan İlahi Vahyi yegâne Hak ölçü edinenerek adına sünnet, hadis de denilmiş olsa kültürel malzememizi yeniden gözden geçirelim. Elinizdeki kültürel malzeme elbette son derece değerlidir. Kimilerinin zannettiği gibi hadisi, sünneti, peygamberi inkâr eden Müslüman yoktur aramızda. Sadece sahih olanla olmayanın açığı çıkartılmasıdır arzulanan.

sünnet, sîret, "hadis düşmanlarının" da en az kendileri kadar ortalıkta görünür olması gibi endişeler. "Vahabîliğin yaygınlaşması" ve berzeri tehlükeler vardır. Hele Cumburbaşkanı bile "mezhep balocunu patlamıştır" diyerek bu cephede yer almışsa, yandıkları gündür, olağanüstü günler.

Kişisel gözlemlere girmekten genellikle sakınan birisi olmalıyım, ona gayret de ediyorum ama söylemeden, yazmadan zihnimi ve kalbimi patlatacak olandan da geri kalmamın sorumluluk getireceğini düşünüyorum. Ali Bulaç'ın hapse düşmesi, İhsan Eliaçık arkadaşımızın oraya buraya savrulması, emikim Recep Tayyip Erdoğan'ın gücüne gitmiş, üzülmiştir. Fakat şundan asla ve bir türlü emin olamıyorum, Recep Tayyip Erdoğan sıkılasta uğrasaydı, sözünü ettiğim aydınlar üzülürler miydi, zevinirler miydi; karar oluyucuzun. Normalde aydınların özölüp politikacının acımasız davranması belkendir değil mi?

Boyle bir bahiste duygularım ne yeri var, bu açıdan düşünün okuyucular panu bilmelidir ki her ne zaman Türkiye'yi siyasetçi ve aydınları konuşsanız konuşun, bunları Türkiye'dir aydınları da siyasetçisi de düşünmekten çok duygularıyla hareket etmektedirler. Tasavvufu, gelenegi en ufak bir eleştiriyeye tabi tutmaktan, eleştirileni ise dinden çıkmak, nifak, küfür gibi yatalarla suçlayarak, tamamını Din telakki etmek, Din'in omurgasınıymış gibi göstermek, nasıl bir aydınlarımıza işaret olabilir? Akit gazetesinde bile (29 Eylül 2016 sayılı nüsha) şairi bir biçimde, Prof. Şaban Şimşek hocamın kaleminde, (Buhari, Müslim dâhil) hadis kitaplarını yemiden ele almak, elimine etmek gibi bir tekid gelmişine göre, tasavvuf, gelenek ve hadis kitaplarının savunma avukatı arkadaşlarını kendilerine gelme günü yaklaşmadı mı?

Türkiye'de beni de şaşkırtan şeyler oluyor. Yine Akit gazetesinde Hüseyin Öztürk kardeşimiz, sevgili Mehmet Dumuş'un yıllar önce kaleme aldığı

Mitolojik Kurtarıcı Mehdi adlı eserini olumlu bir dille eleştirerek alıntılar bile yapmış ve şu kanaate varmış: "Mehdi hadisleri uydurmadır ve hiçbir surette ilhada delil teşkil etmezler." (18 Ekim 2016 sayılı nüshadan). Akit gazetesinin iki eski yazarı Mustafa Kaplan ve Ali Eren bu yargıya kızmayacaklar mı?

Geçen Ramazan ayında hem de Diyanet TV'de, iki İlahiyat profesörü, Buhari ve Müslim'in hadis kitaplarında, en ufak bir şüpheli ifadenin bulunmadığını söylediklerine tamiklik edenler vardır. Prof. Şaban Şimşek bu iki kitaptan şöyle bir söz aktarıyordu, aynı yazısında: "Taşlama ayetinin ya-

zih olduğu nüshayı keçi yemişti. Hazreti Ömer bu ayeti Kur'an'a tekrar koydurmak istedi ama dedikodularından çekindiği için koyduramadı." Edip Yüksel arkadaşları bilimler bilir. Kur'anı, mealki vb. suçlamalara ilk muhatap olanlardır. Tovbe Suresi'nin son iki ayeti 10 formülüne uymuyor diye, Kur'an'ın aslında bu iki ayetin bulunmadığı söyliyordu bir vakitler. Bu sebeple de aforoz edilmişti. İddianı beni de rahatsız etmişti elbette. Ancak Buhari ve Müslim'in metinlerinde mevcut olan ifade Edip Yüksel'in iddialarından geri kalıyor mu?

Bu durumda mesela Yusuf Kaplan arkadaşımızın bize bir açıklama borcu vardır, şu omurgamızın en ufak bir biçimde kanser bulmuş tek bir hücresi dahi yok mu-

dur? Varsa lütfen tespitli söyleyin bu marazi durum netesindedir. Eğer yok, bunların tamamı dindir diyorsa, zaten yıllardır aynı şeyi söylüyor. Söylüyor ama yıllardır aynı şeyi söyleyen politikacılar bile aydınlanmada kendisini geçmiştir haberi olsun. (Korkarım birileri buradaki aydınlanma lafına çok kızacaklar; bilsinler münevverin akrabasından söz ettiğimi yoksa ben Batı Felsefesini onlar kadar bilmem.)

Bir küçük yazıda bunca insanın ismini alarak doküdümler yapmak doğru oldu mu? Şu bakımdan oldu diyebilirim, adını saydığım herkes-

Bu günlerin hiç mi olağanüstü tarafı yok, diye sorulacak olursa, var derim elbette. Mesela Ali Bulaç, Ahmet Turan Alkan gibi arkadaşlarımızın hem de kendilerinden çok düşük seviyedeki bir meczubun muhabbi sıfatıyla hapiste yatmaları olağan görünmüyor bana. Düşünen, üreten, halkı etkileyen münevver kişilerin yerinde saydığı, durağanlaştığı günlerde, politikacıların ilmen, fikren, ütkâden onları aşmış gözlem de olağan görünmüyor bana.

ten daha yaşlı biristiyim artık. Hepsini ile bir biçimde yakınlığım olmuştur. Hatta kimisiyle aile dostluğumuz bile vardır. Hepsini hâlâ sevmeye devam ediyorum. Ve diyorum ki ben de dâhil, arkadaşlar artık silleyip kendimize gelelim. Balın politikacıların bile itikadi, ilmi, kültürel ufku, zihni başını gidiyor. Onlar bir hak söylediklerinde, aydınlarla döşen onun altını doldurarak on hak söylemek olmalıdır. Gelmiş geçmişte ne olduysa oldu, şimdiden sonra şaşmaz kılavuzumuz olan İlahi Vahyi yegâne Hak ölçü edinecek adına sünnet, hadis de denilmiş olsa kültürel malzememizi yeniden gözden geçirelim. Eltimizdeki kültürel malzeme elbette son derece değerlidir. Kimilerinin zamantığı gibi (bir iki şaşkın yorumcuyla dışarıda tutarsak) hadisi, sünneti, peygamberi inkâr eden Müskîman yoktur aramızda. Sadece sahil olanla olmayanın açığa çıkarılmasıdır arzulanan.

Başında bir ilim adamının bulunduğu Diyanet İşleri Başkanlığı bu arada neler yapıyor. Süleyman Demirel döneminde bu başkanlığın sıradan bir tapu müdürlüğü kadar cürmü olduğu resmen söylenmişti. Bu "olağanüstü" günlerde görüyorum ki başkan eksisine nazaran biraz daha özgür davranabilme imkân ve fırsatına sahiptir. Öyleyse eğer şu Cuma hutbeleri illa da yukarıdan geleceksen, en azından onları kaleme alan yetkin bir kadro oluşturursun. Bugüne kadar halleten saklanan dinin kolaylıkları, ezber bozulacak diye saklanmaya devam edilmesin; olduğu gibi gerçekliğiyle anlatılsın. Fitne çıkar endişesiyle halkı gizleyenlerden Hak, bir gün çetin hesap soracaktır, unutulmasın. Fıkıh müessesesinin halk üzerinde korkutucu bir kılıç, uyulmadığında insanı dinden çıkartan bir aforizma metni olmadığı anlatılsın. Fıkıh, insanın yolu tıkandığında ona yeni yollar açan kolaylıklar bütünü değil midir? Halkın elindeki ilmi-haller yeni zamanların fıkıhma göte yeniden yazdırılsın.

Diyanet Vakfı kitap yayını yapıyor. Said Nursî'yi göya mürcuların elinden kurtarmak maksadıyla, O'na ait *Risaleler*'i yayınlamaya başlamış. Diyanetin kitap satış noktasında bugüne kadar rastlamadığım bir şeye rastlayınca dikkatimi çekti. Sıklıkla uğradığım bu mekânda yeni olan durum, camdaki büyük yazılarla asılı ilandı: "Mekâtabat ve Sözler geldi." Said Nursî eserlerinin ilanıydı bu. Şöyle bir teklifim var Diyanet Teşkilatına. Tamam, bu kitapları yayınlıyorsunuz; maksadunuz siyasi bir vechesi var. Şöyle yapın, Hikmet Zeynelî'nin Said Nursî'ye atıldığı söylenen kitaplara dair ciddi, ilmi bir eleştiri metni vardır. Bu

metinden sizin de haberdar olduğumuzu biliyorum. Bütün o eserlerin içerisinde bu eleştiri metnini de koyarak yayımlayın. İnsanlar iki metni karşılaştırarak okuma ve değerlendirme imkânına kavuşsunlar. Biz de takipçisi olalım.

Bilmem Yusuf Kaplan arkadaşımızı öve öve bitiremediği bu zatın eserlerini okumış mıdır? Okur ve Fetullah Gölén'in yazdıklarıyla, söyledikleriyle karşılaştırırsa benzer söylemleri hatta belki daha ağır ve yoğun biçimde karşısında bulacaktır. Ben bu güne kadar bir hüsmü zan besleyerek, Said Nursî'nin biraz da siyasi mücadelesine saygı duymaya çalışarak, bu eserlerdeki hezeyanların talebeleri veya başkaları tarafından kitaplara sokuşturulduğunu düşünmüş, hatta sahnelerde söylemişimdir de. Acaba arkadaşlarımız ne diyeceldir, merak içerisindeyim. Diyanet teklife nasıl baksak, bekleyip göreceğiz.

Risaleler adlı bu metinleri açıp baktıklarında karşılarına çıkan kehanetleri, kerametleri, İlahi itibahatları yine ve hala tevil yolunu seçerek temize çıkartmayı sürdürüyorlarsa ne yapalım yolları açık olsun. Yıllardır bunu yapıyorlar zaten. Ve zaten "ehl-i sünnet omurgası"nı böyle davranarak korudular bu güne kadar. Yok, eğer, bir daha düpedelim diyorlarsa, o zaman dilerlerse ben, kendileri zahmete girmesin diye, bu kitaplardan yaptığım tespitleri postalayabilir işlerini kolay kılabilirim.

Bu gönlerin hiç mi olağanüstü tarafı yok, diye sorulacak olursa, var derim elbette. Mesela Ali Buluç, Ahmet Turan Alkan gibi arkadaşlarımızın hem de kendilerinden çok düşük seviyedeki bir meczubun muhibbi sıfatıyla hapiste yatmaları olağan görünmüyor bana. Düşünen, üreten, halkı etkileyen münevver kimselerin yerinde saydığı, duraganlaştığı günlerde, politikacıların ilmen, fikren, itikaden onları açtığını gözlemek de olağan görünmüyor bana.

İslâm'ı derinliğine okumaya, anlamaya fırsat bulamamış politikacıların, kültür adamlarından daha sahil bir söyleme sahip bulunmaları hayra alamet midir? Elbet onların bu düzleme gelmiş bulunmaları bizi sevindiriyor. Ancak kültür insanlarının gerilemelerini açıklamakta zorluk çekiyor insan. Bu fırlatılmış ok, bumerang denilen nesne gibi, bir gün dönmüş beni de hurpalayacak olsa bile ben yine de bunu bilir, bunu söyledim.